

Arrest

nr. 277 725 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 24 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 mei 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, afgeleverd. Met zijn arrest nr. 272 836 van 17 mei 2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker had ingediend tegen deze beslissing, verworpen. Verzoeker diende geen verzoek tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

1.2. Ook op 10 mei 2022 werd aan verzoeker een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Inreisverbod

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 09/05/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : M.

geboortedatum : 19.08.1989

geboorteplaats : Kono

nationaliteit : Sierra Leone

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat vrienden heeft in België.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene verklaart dat buikpijn heeft en vaak moet plassen. Hij verklaart ook dat hij een probleem heeft aan zijn linker oog.

Betrokkene brengt echter geen enkel element dat aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar zijn land van oorsprong terug te keren noch dat hij in zijn land van oorsprong de niet nodige medische zorgen zou kunnen verkrijgen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"En ce que, première branche,

S'agissant de l'interdiction d'entrée, de la violation de l'article 74/11§1 alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 3 et 8 de la CEDH

Attendu que l'article 74/11 ; §1er alinéa 1er dispose : § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Que la partie adverse notifie au requérant une interdiction d'entrée sur le territoire fondé sur le fait : « que premièrement il n'apporte aucun élément démontrant qu'il lui est impossible de retourner dans son pays d'origine, ni qu'il pourrait obtenir des soins médicaux appropriés dans son pays d'origine ; que deuxièmement les relations sociales que le requérant a tissées en Belgique ne sont pas protégées par l'art.8 de la CEDH ; que troisièmement le requérant n'a pas prouvé son état de santé dégradant ».

Que force est de constater qu'il y'a absence de motivation adéquate ;

Qu'en effet, le requérant n'a pas manqué d'informer la partie adverse de son état de santé ;

Que depuis son arrivée en Belgique, il a été opéré à 6 reprises ;

Qu'il est également porteur d'une hépatite B chronique anti HBe ;

Que son dossier médical peut être obtenu auprès des hôpitaux où il est soigné ;

Qu'il a d'abord été soigné à l'hôpital d'Arlon et de Libramont dans le passé ;

Qu'actuellement, il est suivi au CHU Saint Pierre de Bruxelles ;

Que d'ailleurs, depuis sa détention, un médecin l'a déjà consulté et constaté diverses pathologies, une radiographie de sa jambe gauche devant être effectuée le 25 mai prochain ;

Que la partie adverse, sans connaître exactement de quoi souffre le requérant afin d'évaluer le risque de retour dans son pays d'origine où un défaut de traitement adéquat peut être considéré comme portant atteinte à l'article 3 CEDH, conclut en l'inexistence d'une telle violation.

Que de surcroit, la partie adverse n'est pas sans ignorer le niveau d'instruction du requérant et ses antécédents psychologiques (stress post traumatique) ;

Que s'en tenir au fait qu'il déclare qu'il a mal à l'abdomen, à l'oeil et à la jambe pour déduire qu'il n'est pas atteint d'une pathologie grave n'est pas fondé.

Qu'il est indispensable d'obtenir son dossier médical, analyser la gravité de la pathologie, l'accessibilité et la disponibilité des soins dans son pays d'origine au regard de l'article 3 de la CEDH.

Que la partie adverse justifie sa décision entre autres par le fait que les relations sociales que le requérant a tissées en Belgique ne sont pas protégées par l'art.8 de la CEDH ;

Qu'au contraire l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme par lequel la Belgique s'est obligée de protéger la vie privée et familiale des personnes se trouvant sous sa juridiction, englobe aussi, de par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, les relations sociales qu'une personne a nouées. ;

Qu'en effet, au fil du temps passé en Belgique, le requérant a tissé une série de relations sociales et humaines qui rentrent dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme par lequel la Belgique s'est obligée de protéger la vie privée et familiale des personnes se trouvant sous sa juridiction.

Que sans un tel exercice, il y a manifestement violation des articles visés au moyen dans la mesure où il y a application automatique de l'article 74/11 la partie adverse n'ayant pas tenu compte des circonstances particulières liées au cas d'espèce.

Que tous les éléments sus évoqués établissent de manière suffisante que la décision attaquée est entachée d'une motivation inadéquate en ce que la partie adverse n'a pas agi dans le respect du principe de bonne administration en omettant de prendre en compte tous les éléments du dossier qui lui sont logiquement inconnus.

S'agissant de la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 et de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ainsi que du principe général du raisonnable et de proportionnalité.

Attendu qu'il convient de constater qu'il y a absence de motivation adéquate au regard de la décision prise ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en pleine connaissance de cause. Il requiert en d'autres termes de l'administration qu'elle procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de prendre une décision.

Qu'en vertu de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » et « elle doit être adéquate » ;

Que l'article 62, §2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, stipule que « les décisions administratives sont motivées » et « [l]es faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

Que le principe de proportionnalité impose au juge de contrôler que l'atteinte qui a été portée à un droit fondamental n'est pas disproportionnée. Il doit vérifier d'abord si elle poursuit un but légitime, puis si elle permet d'atteindre ce but, et enfin, si une autre mesure, moins liberticide mais aussi efficace, n'aurait pas pu être prise en son lieu et place. Ce principe est le garant des libertés en ce sens qu'il a pour objet de : « modérer le pouvoir des autorités publiques aux fins de garantir les droits et l'autonomie des personnes et éviter les atteintes qui, par leur caractère excessif ou trop radical, seraient de nature à porter atteinte à la substance même des droits et des libertés » (E. Ballot, Les insuffisances de la notion de droits fondamentaux, Mare et Martin, 2014, p. 376, K. Grabarczyk, Les principes généraux dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, Presses universitaires d'Aix-Marseille, 2008, p. 228.).

Que soumis à son devoir de minutie, la partie adverse aurait dû chercher par tous les moyens à s'enquérir du dossier médical du requérant avant de prendre sa décision ;

Que le dossier médical du requérant aurait traduit clairement le parcours médical du requérant ainsi que la gravité de sa maladie.

Qu'il y a donc une erreur manifeste d'appréciation, violation du principe général de minutie et par conséquent l'acte n'est pas adéquatement motivé en ce que la situation particulière du requérant ayant trait à sa maladie n'a pas été prise en compte dans la décision attaquée.

Que la décision viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Que par ailleurs, il tient lieu de constater la disproportionnalité de la décision en ce que non seulement une décision de maintien a été prise mais aussi que celle-ci a été accompagnée d'une interdiction d'entrée contre une personne gravement malade et qui nécessite à ce jour une prise en charge médicale importante.

Que cette disproportionnalité dans la décision entraîne la violation des droits garantis par la CEDH à savoir ses articles 3 et 8 et met en péril la sécurité physique et juridique du requérant. »

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het bestreden inreisverbod is gesteund op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit deze bepaling volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

In de bestreden beslissing staat vermeld dat het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hem in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 mei 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en evenmin dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering (met name een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2021) niet heeft uitgevoerd, zodat een inreisverbod kon worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In casu oordeelde de verwerende partij dat de duur van het inreisverbod twee jaar moet bedragen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Daarnaast stelt de verwerende partij dat het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België, *in casu* vrienden heeft gemaakt, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Ze stelt eveneens vast dat hij niet verklaard heeft een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben. Er wordt ook op gewezen dat met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, verzoeker geen enkel element bijbrengt dat aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar zijn land van oorsprong terug te keren noch dat hij in zijn land van oorsprong niet de nodige medische zorgen zou kunnen verkrijgen. De verwerende partij concludeert dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet gevolgd worden dat geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Met betrekking tot zijn gezondheidssituatie betoogt verzoeker dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet op een zorgvuldige manier werd onderzocht zodat deze bepaling geschonden werd.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat het risico dat verzoeker inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM in wezen onlosmakelijk verbonden is met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten dat is voorafgegaan aan de thans bestreden beslissing en dat inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. In het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid had de Raad hierover het volgende geoordeeld:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist dit niet, maar hij betoogt dat dit er niet aan in de weg staat dat de hogere rechtsnormen worden gerespecteerd. Hij stelt dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet op een zorgvuldige manier werd onderzocht zodat deze bepaling geschonden werd. Hij wijst erop dat hij de verwerende partij heeft ingelicht over zijn gezondheidstoestand, en dat hij sinds zijn aankomst in België reeds 6 keer werd geopereerd, dat het medisch dossier waarvan hij thuis een kopie heeft ook kan worden bekomen bij de ziekenhuizen waar hij werd verzorgd, en dat hij sedert zijn vasthouding werd gezien door een arts die verschillende pathologieën heeft vastgesteld. De verwerende partij heeft, zonder de precieze aandoeningen te kennen waaraan verzoeker lijdt, geoordeeld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is. Zij heeft daarmee haar onderzoeksplicht genegeerd. Het is daarbij van groot belang dat zijn medisch dossier wordt bekomen, zodat de ernst van zijn aandoeningen kan worden bepaald, alsmede de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in zijn land van herkomst. De verwerende partij heeft, door op dit vlak in gebreke te blijven, alle door verzoeker opgeworpen schendingen begaan, zo concludeert verzoeker.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verder moet erop worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering

van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, heeft gesteld dat het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

De verwerende partij heeft, met betrekking tot de gezondheidssituatie van verzoeker, het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat buikpijn heeft en vaak moet plassen. Hij verklaart ook dat hij een probleem heeft aan zijn linker oog.

Betrokkene brengt echter geen enkel element dat aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar zijn land van oorsprong terug te keren noch dat hij in zijn land van oorsprong de niet nodige medische zorgen zou kunnen verkrijgen.”

En:

“Betrokkene verklaart dat hij buikpijn heeft en vaak moet plassen. Hij verklaart ook dat hij een probleem heeft aan zijn linker oog..

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt inzake de aandoeningen waarnaar hij verwijst, laat staan dat hij aantoont dat deze aandoeningen hem zouden verhinderen te reizen of dat hij in zijn land van herkomst, doordat er geen adequate behandeling zou zijn, in een situatie zou terechtkomen zoals die werd geviseerd door het EHRM in de voormelde Paposhvili-rechtspraak. Waar hij betoogt dat hij de verwerende partij in het verleden reeds attent had gemaakt op zijn medische aandoeningen en hij er daarmee op alludeert dat hierdoor de bewijslast verschuift naar het bestuur, moet erop worden gewezen dat het nog steeds aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij een actueel medisch probleem heeft en dat hij dat moet staven met recente medische attesten. In alle redelijkheid moet erop worden gewezen dat de medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden en die dateren van 2018-2019 geen begin van bewijs vormen van het feit dat verzoeker actueel nog steeds (een) aandoening(en) heeft die bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico met zich brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de voormelde zin. De loutere bewering dat hij in het verleden reeds 6 ingrepen heeft ondergaan, volstaat niet, nu het niet is uitgesloten dat precies door die ingrepen de aandoening(en) niet langer een probleem vorm(t)(en).

Verder betwist verzoeker niet dat hij werd gehoord. Zelfs aangenomen dat hij kan worden gevolgd waar hij betoogt dat hij op het moment van zijn aanhouding zijn medisch dossier niet op zak had, kan van hem in alle redelijkheid worden verwacht dat hij minstens in het kader van de onderhavige vordering enig begin van actueel bewijs voorlegt, temeer nu hij thans wordt bijgestaan door een raadsman. Verzoeker vergenoegt zich echter met extreem vage beweringen zonder meer. Dit is geenszins ernstig te noemen. Minstens toont hij niet aan dat, mocht hij in de gelegenheid zijn gesteld om in het kader van zijn gehoor documenten voor te brengen, het besluitvormingsproces mogelijk een andere wending had genomen.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt niet zelf contact te hebben genomen met de behandelende ziekenhuizen teneinde zich in het bezit te laten stellen van zijn medisch dossier, gaat hij voorbij aan het feit dat het medisch beroepsgeheim daaraan in de weg staat.

Verder kan er nog op worden gewezen dat verzoeker werd onderzocht door de centrumarts die tot de vaststelling is gekomen dat hij niet lijdt aan een aandoening die een schending van artikel 3 van het EVRM aan de oppervlakte zou kunnen brengen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker prima facie niet aan dat er een reëel risico bestaat op de schending van artikel 3 van het EVRM, of dat de verwerende partij het onderzoek ernaar niet gedegen heeft gevoerd en dus op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Enig onwettig handelen of een niet afdoende motivering blijkt evenmin. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt evenmin.”

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2022 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 10 mei 2022. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij *ipso facto* ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij is op zich niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst omwille van verzoekers gezondheidssituatie, heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Verzoekers argumentatie is in zoverre dan ook niet dienstig.

In de mate dat verzoeker ter zitting nog betoogt dat hij door het inreisverbod gedurende twee jaar weerhouden wordt van de medische opvolging die op punt staat in België, moet erop worden gewezen dat artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“het inreisverbod [...] niet [kan] ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”* en dat naar luid van artikel 74/12, §1, eerste lid *“de minister of zijn gemachtigde [...] het inreisverbod [kan] opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen”*. Met de verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld op de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te vragen omwille van de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Dit argument kan derhalve niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de sociale banden die verzoeker zou hebben opgebouwd gedurende zijn verblijf in België, stelt hij, in tegenstelling tot de verwerende partij in de bestreden beslissing, dat deze wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat verzoeker verklaarde dat hij vrienden heeft in België, maar dat het loutere feit dat hij met België banden heeft gecreëerd niet valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM omdat de 'gewone' sociale relaties door deze bepaling niet beschermd worden.

Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat het netwerk dat hij in België heeft opgebouwd van een dermate intensiteit getuigt dat ze de gebruikelijke banden met België overstijgen zodat de bestreden beslissing, die hem verbiedt om gedurende twee jaar op het grondgebied te komen, een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen. Zoals de verwerende partij immers terecht stelt in de bestreden beslissing, worden "gewone" sociale relaties niet beschermd door deze bepaling.

Verzoeker wijst er slechts op dat hij gedurende zijn verblijf in België sociale relaties heeft opgebouwd die vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, maar hij brengt daarvan geen enkel bewijs bij, laat staan dat hij aantoont dat deze relaties onder de bescherming van deze bepaling vallen. De normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers verblijfsduur volstaat daartoe niet.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat het standpunt van de verwerende partij in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog een schending opwerpt van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad niet vaststellen dat de duur van twee jaar van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of disproportioneel heeft geoordeeld dat een inreisverbod kon worden opgelegd voor de duur van twee jaar. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS